

Васка Павурджиев.

ЕСЕН.

Вжв посжрналия двор
Плачат пожжлтели вишни
Колко топжл разговор,
Колко спомени предишни

Будят в морното сжрце
Техните печални клони!
Сжс невидими ржце
Некой жжлти листи рони..

А бжбривия капчук
Скржбна приказка разказва:
„Птици литнаха на юг,
Есента разголи пазва, —

„И вжв нейний хладен скут
Бледни спомените гинат!
Сред печали и сред смут
Много дни ще се изминат.

*

* *

Ти ще дойдеш--знам—но кжсен спомен
В мен ще тлее в она светжл час —
Ледни сжлзи ще звжнят тогаз
В моя дом тжй горестно тжжовен.

Че през есен вихжр вжн налита,
А помржзнал мене кой ще сгрей?
Некой вжн през клоните се смей,
И лист по лист в градината улита.

А ти мжлчиш, мжлчиш и топла дума
Навсуе чакам аз да прозвучи. —
Слепаят в скжрби моите очи,
И тжй самотен се извива друма,